

minister, dels fordi jeg kan forstaa, at hans Tid er for meget optagen af hans Embeder som Konseilspræsident og Justitsminister og af hans Rigsdagsvirksomhed, saaledes at han ikke vilde være i Stand til at foretage en nødvendig Undersøgelse, dels ogsaa, fordi jeg vilde kunne forstaa, at Ministeren ikke ønskede at tage bestemt Stilling, men vilde overlade dette til den virkelige Forsvarsminister, naar han vender tilbage fra Udlandet. I sidstnævnte Henseende er jeg heller ikke bleven skuffet, for saa vidt som Ministeren ikke har svaret mig paa mine Henstillinger vedkommende Hæren. Derimod har han svaret mig, for saa vidt angaar Flaaden, idet Ministeren den 10. November — en Dag, da jeg ikke var til Stede og ikke kunde være til Stede, og hvor Ministeren vidste, at jeg havde Orlov — i Tinget oplæste en Skrivelse fra Marineministeriets Direktør indeholdende en Motivering af, at man var gaaet til de Forfremmelser, der vare skete i Marinen.

Jeg tror, jeg vil faa Medhold fra Tingets ærede Medlemmer, naar jeg siger, at denne Fremgangsmaade er noget fuldstændig nyt, og at man her er kommen ind paa en Vej, som ikke bør betrædes. Vi forhandle ikke her med Ministerens *Embedsmænd*, dem have vi slet ikke med at bestille, men udelukkende med Ministeren. Den højtærede Minister var derfor henvist til ved denne Lejlighed at træffe et Valg. Han havde et Enten—Eller. Enten kunde han søge Oplysninger i Marineministeriet, selv undersøge dem, danne sig en Mening og udtale sig derom, eller ogsaa kunde han ganske roligt have ladet mine Ord ligge uden at svare paa dem. Men i Stedet for har den højtærede Minister, som sagt, brugt den Fremgangsmaade at oplæse en Skrivelse fra Marineministeriets Direktør, og efter at han har oplæst den, saa slutter han med at sige: „Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds kan ikke være til Stede i Dag, men han vil nu formodentlig gøre sig bekendt med dette Forsvar fra Marinen Side, og saa maa de foreløbig drøfte det med hinanden.“ Nej, jeg har aldeles ikke noget at drøfte med Marineministeriets Direktør, og naar den højtærede Minister ikke vil svare mig, kan jeg ikke her indlade mig paa at komme nærmere ind paa det Spørgsmaal.

Nu vil jeg dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa en Ting, at naar det i Marineministeriets Direktørs Udtalelser hedder: „Det bedste Bevis for de uheldige Forhold er, at de Officerer, som Oberst

N. P. Jensen fandt det *meningsløst* at give Kaptajnsgrad, alle vare Folk“ osv. —, og dette „meningsløst“ er angivet med Citationstegn, saa henviser jeg til Rigsdagstidenden; jeg har ikke i mine Udtalelser brugt Ordet „meningsløst“, jeg har ikke brugt og ikke villet bruge det af den simple Grund, at man kan diskutere Spørgsmaalet om Betimeligheden af en Foranstaltning, om den er rigtig eller ikke, men deri ligger ingenlunde, at man kan anvende Ordet „meningsløst“ og karakterisere det paa den Maade. Naar Skrivelsen i øvrigt samtidig omtaler Oberst N. P. Jensen, vilde det have været mere korrekt, om der havde staaet Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds. Det var ikke Obersten, der havde udtalt sig, men Folketingsmanden for Københavns 3die Valgkreds, der i Rigsdagen havde Ret til at henvende sig til den ansvarlige Minister for at spørge om en Oplysning.

Den højtærede Minister slutter sin Tale med: „Jeg er ikke i dette Øjeblik i Stand til at sige, hvem af de sagkyndige, der strides — som de sagkyndige altid pleje at strides —, der i dette Tilfælde har Ret“. Hvis denne Udtalelse var fremkommen fra det ærede Medlem fra Ringsted, den Gang han stod som Ordfører for det radikale Parti, saa kunde jeg have forstaaet denne Udtalelse — vi have saa uendelig mange Gange hørt fra den Side om de sagkyndiges Uenighed —, men saa selvfølgelig, som jeg vilde finde det under de Forhold, saa urigtigt finder jeg det, naar det fremsættes fra Ministeren og netop fra Forsvarsministeren.

Der blev i Gaar af det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) fremsat nogle Udtalelser om Rigsretstiltalen og om Motiverne til Adressebevægelsen. Det ærede Medlem udtalte, at der var jo ingen som helst Grund til at rejse Rigsretstiltale mod Mænd, om hvis Hæderlighed der ikke var rejst den fjerneste Tvivl. Det er ganske rigtigt, at der ikke fra nogen Side her er rejst den fjerneste Tvivl med Hensyn til de paagældende Ministres Hæderlighed. Men Hæderlighed og Rigsretstiltale ere to Ting, der aldeles ikke berøre hinanden. Fordi man vil indanke denne Sag for Rigsretten, berøres ikke derved de forhenværende Ministres Hæderlighed. Der er kun Spørgsmaal om dette ene, om de paagældende i deres Embedsgerning i et givet Tilfælde have handlet rigtigt, hvilket er noget helt andet.

Det ærede Medlem udtalte lige overfor Konseilspræsidenten, at Konseilspræsiden-